

Bolognai Nagydíjjal
kitüntetett írótól!

Amélie

2.

zűrös élete

Szerelmek és galibák

*fine
selection*

India Desjardins

India Desjardins

Amélie
zűrös élete

Szerelmek és galibák

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Roxanne-nak.

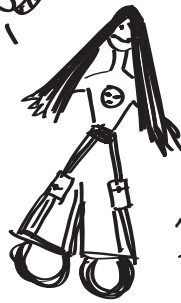
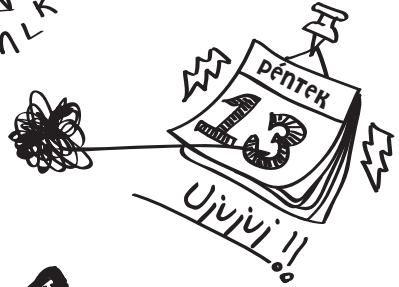

Január

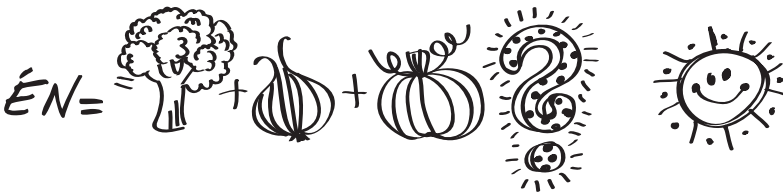
KOMPLETT ZÖLDSÉG

A egyszerűkám!

← ÉN!
(Julianne műve)
Hé... ez sértő!

Január 3., kedd

A földet súrolja a nyelvem. Nem azért, mintha a közelmúltban élénk érdeklődés ébredt volna bennem a szőnyeg vagy az aszfalt iránt, hanem mert ki vagyok dögölve. Meg kell hagyni, nehéz évem volt!

Vegyük sorba:

- Egy ostobaság miatt összebalhézta a legjobb barátnőmmel, Kattal. De szerencsére ki is békültünk.

- Kat bepasizott. A fickó, Truch (Jean-David Truchon) szerintem egy beképzelt alak (de ezt nem szabad elárulni Katnak), ráadásul a barátnőm személyisége is totál megváltozott, nem feltétlenül előnyösen. Mintha csak pillecukor lenne az agya helyén, a barátján kívül semmi más nem érdekli.

- Fészket vert a fejemben egy kissé örült teória, miszerint (hihihi, tényleg idéetlen) apám nem is halt meg, hanem (hahaha, alig merem kimondani) ő egy földönkívüli, aki (hihihi) visszatért a szülőbolygójára (HAHAHA!). Jó, bevallom, néha úgy érzem, én magam is egy ufó vagyok, akit egy intergalaktikus utazás során a Földön felejtettek (afféle E. T., hangányit talán vonzóbb külsővel). Szóval a gondolat, hogy netán földönkívüli vér (van egyáltalán vére az ufóknak?) csörgedezik az ereimben (és ereik vannak?), valamelyest talán vigaszomra szolgált.

- Azt gondoltam – s ezt megkíséreltem bizonyítékokkal is alátámasztani –, hogy anya a dirimmel jár, de bizony jócskán mellélőttem! Anyát ugyanis kizárólag azért érdekli Denis Beaulieu, hogy a (nézetem szerint indokoltan) rossz magaviseletemről értekezzen vele a suliban, egyáltalán nem romantikus szempontból. Ráadásul az is kiderült, hogy az intenzív gyász évei után anya elhatározta, hogy kerít magának egy pasit (brrr!), méghozzá az Interneten (ez most komoly).

- Továbbra is anyámnál maradva: önhibámon kívül, tökre véletlenül felfedeztem, hogy tangát hord, ami irtózatos traumát okozott.

- A suliban a jegyeim nem valami fényesek, de igyekszem javítani a helyzeten. Franciából már jó úton járok. Az egyik háziba apait-anyait beleadtam, és bár az év eleje óta én voltam a legbénább a haladó csoportban, én kaptam rá a legjobb osztályzatot! A vers ugyanis, amit írtam, nagyon tetszett a tanáromnak, Marie-Claude-nak. Feltett szándékom, hogy máskor is írok még.

- Karácsonyra kaptam egy cicát, Sybilt, a földkerekség legszébb cicuskáját! Ezenfelül kaptam még egy új naplót (Louise nagynénémtől), képregényeket (anyától és a nagynénémtől) meg egy iPodot (a Charbonneau nagyszülők és Laflamme nagyfi öszszefogásával). Leszámítva azt, hogy apa nincs velünk, ez volt az egyik legszebb karácsonyom!

- Á, igen, és még valami... csókolóztam (hihi). Nicolas-val. A srácnak fincsi öblítőillata van, a leheletének meg (hihi, mondhatom, elég közelről megtapasztalhattam) dinnyésrágó-illata. Azóta viszont nem láttam. Nem merek visszamenni az állatkereskedésbe, ahol dolgozik, pedig anyától tudom, hogy neki köszönhetem az én szépséges Sybilemet. (Félretette nekem: de édi!) Szóval nem kerestük egymást azóta, hogy december 23-án csókolóztunk.

14.12

Helyzetet változtatok az ágyon. Az eddigieket hason fekve írtam az új naplómba, és kezdett elzsibbadni a karom. Sybil az ágyam végében van, és a karórámról a falra tükröződő fényfoltot próbálja elkapni (kicsit szándékosan is csillogtatom, annyira vicces, ahogy ugrál utána). Mielőtt belemerülnék az újévi fogadalmaimba, játszom vele egy kicsit. Nem bírom ki, hogy a karomba ne vegyem, és összevissza ne puszilgassam a rózsaszín kis nóziját. Annyira cuki! Bármit csinál is, zabálnivaló: ha vakarózik, ha mosakszik, ha nyávog, ha a kis praclijával pofozgat valamit... Imádom. És meggyőződésem, hogy szuperintelligens cicus! Meg sem kellett tanítanunk rá, hogy használja az alomtálcát. Rögtön belement magától. Amióta megvan, mindig velem alszik, és olyan, mintha tudná, hogy az én szobám az ő szobája is. A múltkor anya is egy óráig puszilgatta, és mindig, amikor cuppantani készült, azt mondta neki: „Puszi, puszi!” Akkor úgy gondoltam, anya kicsit meghibbant, de azóta, valahányszor csak kimondjuk a „puszi” szót, Sybil a magasba emeli a pofácskáját, mintha csak tudná, mit jelent! Annyira, annyira, annyira cuki!

Anya azt mondta, hogy Sybilt nem fogjuk kiengedni, és amikor majd kicsit öregebb lesz, karomtalaníttatjuk. Egyetértek vele. Nem szeretném elveszíteni. Soha. Egyébként megígértem Sybilnek, hogy soha nem fogok nélküle elutazni. Az ünnepek alatt minden rokonhoz magammal cipeltem, és mindenki teljesen odavolt érte!

14.30

Újévi fogadalmaim:

1. Többet segíteni anyának a takarításban. Ezt gyakran kéri is, és el kell ismernem, hogy lehetnék valamivel együttműködőbb. Vagy együttműködőbb? Hm, hogy is írják ezt?

2. Megnézni a szótárban a szavakat, amiket nem ismerek, vagy amikben bizonytalan vagyok. (Együttműködő. Tessék: egy fogadalmat máris betartottam!)

3. Többet nem veszni össze Kattal. (Vagyis be kell tartani a szabályokat: nem elkotyogni, hogy rajongtunk azokért a popénekesnőkért, akik már kimentek a divatból, hallgatni arról, hogy szeretem *A kis hableány* típusú dedós filmeket, és nem hagyni, hogy a fiúk tönkretégyék a barátságunkat.)

4. Nem elmondani Katnak, hogy Trucht beképzeltnek találok. Meg akadékoskodónak, arrogánsnak, elbizakodottnak, elviselhetetlennek, dölyfősnek, felfuvalkodottnak, fellengzősnek, fennhéjázónak, fontoskodónak, fölényeskedőnek, gőgösnek, hiúnak, leereszkedőnek, mesterkéltnek, modorosnak, nagyképűnek, okoskodónak, önelégültnek, önhittnek, önteltnek, pöffeszkedőnek, pökhendinek, tudálékosnak, üresnek. (Szuper ez az új fogadalom, hogy nézzek utána a szótárban a dolgoknak! Hogy mennyi szinonima létezik Truch jellemzésére!)

5. Javítani az osztályzataimon. Angolból tényleg nagyon gatyá vagyok. Meg matekból. És föciből. Franciából jó vagyok, tekintettel arra, hogy a haladó csoportba osztottak be, de az agytrösztök között sajna én vagyok a leggyatrább. Ezen változtatni kell. Talán több verset kéne írnom?

Itt is van egy:

*Egy helyes deszkás
A szívembe ugratott*

*Csoda, hogy ez előfordulhatott
Ez engem biz' meg nem nyugtatott
Csak dadogtam legott.
De már nem szabadulhatok.*

(Na jó, van még mit fejleszteni a költészetemen. Az igaz, hogy a franciából beadott verset nagyon gondosan kidolgoztam, ez meg csak úgy jött spontán, szóval...)

6. Többet sportolni.

7. Nem nagyon belegabalyodni ebbe a Nicolas-ügybe. (Egyéb-ként pontosítanám, hogy *nem róla* írtam a deszkás versikét. Azt tényleg csak a... pillanat ihlette.) Az első csókomra pusztá élet-tapasztalatként kívánok tekinteni, nem pedig úgy, mint egy po-tenciális szerelmi viszony kezdetére. Ezzel a tömérdek fogadalom-mal épp elég dolgom lesz az év folyamán, és nem úgy fogom el-érni a céljaimat, ha – mint Kat – minden energiámat egy pasiba ölöm. Semmi kedvem egy srác miatt pillecukoragyúvá válni, és megváltoztatni a szokásaimat! Mondjuk, az egyetlen dolog, ami nyomaszt, az az, hogy zavarban leszek, ha újra találkozom majd Nicolas-val. Most, hogy csókolóztunk, hogy viselkedünk majd egymással? Nem mintha amúgy ez pillanatnyilag probléma len-ne, ugyanis az „esemény” óta egyikünk sem adott hírt magáról. Hohó! Csak nem rabolták el a földönkívüliek?!

8. Megkísérelni nem a földönkívüliek számlájára írni mindig mindent.

9. Megpróbálni nem túl sokat parázni azon, hogy mi lesz, ha viszontlátom Nicolas-t (talán legjobb lenne nagy ívben elkerülni, sőt egyenesen elköltözni innen).

10. Javasolni anyának, hogy költözzünk el.

18.00

Anya kerek percc elutasítja, hogy elköltözzünk. Vacsora közben hozakodtam vele elő (sült hús volt, krumplival és brokkolival... A brokkoli rögtön el is vette az étvágyamat). Mindennel megpróbálkoztam: hogy a szobám túl kicsi, hogy egy nagyobbban jobban rendet lehetne tartani (tényleg azt hittem, hogy ez hatni fog rá), hogy ha igent mond, megeszem az összes brokkolit stb., stb. De ő hajthatatlan maradt. Aztán megkérdezte, miért akarok én ennyire elköltözni. Nem mertem megmondani neki, hogy azért, mert csókolóztam valakivel, és jobb lenne, ha nem találkoznék vele többet, hogy elkerüljek minden esetleges rossz érzést. Vannak dolgok, amiket ajánlatosabb titokban tartani. Ezért aztán azt feleltem, hogy jól tenne nekünk némi változás. Anya meggyőzőnek találta az érveimet, és azt javasolta, hogy akkor változtassuk meg a ház színeit. Azt is mondta, hogy mi ketten fogjuk átfesteni, és hogy ez egy szép közös munka lesz. Teljesen felvillanyozódott. Gratula magamnak! (Ez itt öngúny volt.) Negyvenezer évnyi házimunkát varrtam a saját nyakamba. Amikor már most teljesen kivagyok!

Január 4., szerda

Anya karácsonyra egy lappal gazdagodott. Voltaképpen felelősségben a szülei finanszírozták. Tök jó, mert fel tudom rajta tölteni az iPodomat. Meg a régi számítógépünk már annyira öreg volt, hogy nem lehetett széles sávú internetünk, és egymillió

évig tartott, mire betöltődött egy-egy weboldal. Amióta megvan a laptopja, anya folyton csetel. Betartotta a fogadalmát, hogy feliratkozik egy társkereső oldalra, és úgy tűnik, máris függővé vált.

19.15

Miközben a karácsonyfát szedjük le anyával, azon morfondírozom (persze csak magamban, nem fecsegem én ki a titkaimat), hogy Nicolas miért nem próbált meg felhívni, vagy találkozni velem. Jó, persze, tudom, nincs meg neki a telefonszámom. A csokolózás után meglehetősen zaklatottak voltunk. Ő visszament dolgozni az állatkereskedésbe, én meg hazajöttem (vagy inkább egy felhőn hazalebegtem, ha jól emlékszem). De hát egy telefonszámot nem olyan nagy cucc kinyomozni! Ennyire hiányzik belőle a leleményesség? Ki a fene akar egy málé srácot? Én aztán nem, különösen, hogy a fogadalmaim miatt nem vesztegethetem az időmet egy esetleges szerelmi kapcsolatra. Különbben is, eddig mindig én mentem hozzá az állatkereskedésbe. Jó, nem *igazán* miatta mentem, hanem *főként* Sybil miatt, de attól még kicsit megerőltethetné magát, és időnként ő is tehetne felém néhány lépést! Persze, mivel karácsonyi szünet van, elképzelhető, hogy Kathoz hasonlóan neki is végig kell látogatnia a rokonokat, akik Québec négy sarkában laknak, és most éppen valahol Szentputymutyban van, ahol még telefon sincs. (Pfff! Mintha ilyesmi előfordulhatna a mostani digitális világban!)

19.20

Jaj, neeeeeeeeeeeeeeee! Pont az ellenkezőjét teszem annak, amit megfogadtam! Kezdek belegabalyodni, megváltozni, az agyam

kezd átmenni pillecukorba. Nagyon nincs ez jól. Naggyon, naggyon nincsen.

Megjegyzem, hogy részemről ez egyáltalán nem meglepő, mindig is nehezemre esett megtartani a fogadalmaimat. Tavaly például elhatároztam, hogy felhagyok a csokidarabos keksz zabálásával, erre föl egy órával azután, hogy leírtam ezt a fogadalmat, befaltam egy EGÉSZ ZACSKÓVAL! Azt is elhatároztam, hogy úszóbajnok leszek. Csatlakoztam egy csapathoz, indultam is egy versenyen, de annyira csiga voltam, hogy még akkor is a medencében tempóztam, amikor már elkezdődött a következő versenyszám (láthatatlan vagyok, vagy mi?). Ott is hagytam a csapatot. Nem azért, mert egy állhatatlan csélcsap vagyok, hanem mert nekem is van önérzetem, és mert aznap rájöttem, hogy semmilyen verseny nem való nekem (puszta véletlen, hogy épp aznap ébredtem rá erre).

19.23

Anya (miközben berak egy gömböt a karácsonyfadíszes dobozba): – Mire gondolsz, gyönyörűm?

Én: – Ööö... Ööö... (Nicolas-ról egy szót se.) Arra, amikor elkezdtek a következő versenyszámot, mielőtt még én leúsztam volna a távot.

Anya: – Jaj, szegény kis pintyőkém! (A karjába von.) Ne emészd magad emiatt! Szerintem nagyon ügyes voltál.

Ajaj!

Január 5., csütörtök

Az előbb elhatároztam, füttyülök rá, hogy Nicolas nem jelentkezik. Az egész életemet – mind a tizennégy esztendőmet – úgy éltem le, hogy nem hívogattuk egymást. Azt hiszem, a következő hetvenet is leélhetem ugyanígy, anélkül, hogy ez bármin is változtatna.

18.01

Vacsora után anya teljesen be van sózva.

Anya: – Amélie, gyere, elmegyünk a barkácsáruházba, kiválasztjuk az új színeket!

Én: – Nem csetelsz?

Anya: – Már képernyő-túladagolásom van. Ki kell egy kicsit mozdulnom. És neked is. Gyerünk, jót fog tenni egy kis levegőváltás!

Én: – Hmmm... Klassz lenne, de nekem muszáj itthon maradnom... ööö... Sybil miatt. Beteg.

Anya lepillant Sybilre, aki épp a kabátja öve után ugrál, hogy elkapja.

Anya: – Beteg?

Én: – Egy ritka... khm... agyi eredetű betegsége van. Azt hiszem, nem szabad felügyelet nélkül hagyni. Valamit még össze talál törni a lakásban, megeshet, hogy mire visszajössz, minden fel lesz dülva, a kanapéd felhasogatva, vagy valami ilyesmi.

Anya: – A macskád még tíz centi sincs! Még jó ideig nem fog tönkretenni semmit. Na, indulás!

Naptárba beírni: Jó kis felpörgetős vitaminokat keresni Sybilnek, hogy a „ház alapos feldúlása” érv esetleges alibiként szolgálhasson a jövőben arra, hogy megússzam a barkácsáruházba menést.

18.30

Anyával a polcok között bóklászunk, festéket keresünk. Már jó ideje ugyanolyan színűek a falaink. Nem is emlékszem, mikor festettük át őket utoljára. Annyi biztos, hogy még apa életében. Vagyis több mint öt éve.

19.05

Mennyi ideje ácsoroghatunk a színminták előtt? Szerintem egy örökkévalóság óta! Egy csomó hasonló szín van, épp csak leheletnyi köztük az eltérés, ami viszont állítólag meglátszik a falon. Ráadásul a zene, amit a barkácsáruházban nyomnak, irtóra lehangozó, de anya nem engedi, hogy az iPodomat hallgassam, mondván, hogy akkor nem tudunk egymással kommunikálni. (Pfff!)

Én: – Anya, biztos vagy benne, hogy most rögtön neki akarsz kezdeni a lakás átfestésének?

Anya (felszpannolva): – Igen, zseniális volt részéről ez az ötlet!

Én: – Jaja, eeegen.

Anya: – Mi az? Meggondoltad magad?

Én: – Csak épp nem tudom, tényleg ez-e a legjobb pillanat. Összeírtam az újévi fogadalmaimat, és mindenképpen szeretnék javítani az iskolai eredményeimen... meg... többet segíteni neked a takarításban. Már ez a két fogadalom is épp eléggé igénybe vesz. És hát neked is... ott van a fogadalmad, hogy keresel magadnak egy barátot. Elképzelhető, hogy jó sokáig kell ahhoz

csetelned, míg találsz valakit. Ha az összes hétvégénket festéssel töltjük, akkor nehezen tudunk mindent megvalósítani.

Ez ütős érv volt. Látom anya arckifejezéséből.

Anya: – Lehet, hogy igazad van. (A kezében tartott színmintát fixírozva.) Khm... Nem zavar téged, ha lesz barátom?

Én: – Nem. (Magamban: Igen, de lehet, hogy ez még jó ideig nem fog bekövetkezni, hahaha!)

Anya rám nézett, aztán ismét le a „jegeskávé” színmintára a kezében. Végül kibökte, hogy nem rossz ötlet tavaszig várni. Különösen, hogy akkor ablakot is nyithatunk. Elismerte, hogy talán kicsit túl gyorsan felbuzdult, és bevallotta, hogy majd szétveti a „változtatásenergiát”. Azért a cseresznyepiros szín mintáját magamhoz vettem, hogy hazavigyem, mivel szerintem jól mutatna a leendő új szobámban.

19.15

Épp a kijárat felé tartottunk a kerti bútorok között araszolva, amikor szuperjó illat csapta meg az orromat.

Én: – Anya, itt öblítőt is árulnak?

Anya: – Fogalmam sincs... De nem lepne meg. Van itt minden!

Ez ugyanolyan öblítőillat, mint Nicolas-é. Ha megtalálom, honnan jön, én is vehetek. (Nem azért, mert azt szeretném, hogy ugyanolyan illatom legyen, mint neki, hanem mert minőségi termékeknek tűnik.) Az orromat nyújtogatva szimatolok, hogy kiderítsem, milyen márkájú az öblítő, mikor egyszer csak beleütközöm... Nicolas-ba! Hátrahőkölök és felsikítok: „ÁÁÁÁÁÁÁ!”
Kifinomultság = nulla.

Anya: – Ő az, Amélie! Tőle vettem Sybilt!

Úgy látszik, a kifinomultság hiánya az egész családra jellemző. Teljesen lefagyok. Nicolas az apjával van. Attól tartva, hogy netán megcsókol a szüleink előtt, élénk érdeklődést színlelek egy összecsucukható szék iránt.

Én: – Nézd csak, France, milyen szép ez az összecsucukható szék! Pont ilyet kerestünk!

Halvány dunsztom sincs, miért szólítottam anyát a keresztnevéen. Csak úgy kiszaladt a számon. Anya Nicolas-ra nézett, aztán rám, és az volt a benyomásom, mindent tud.

Anya: – Köszönöm a kiscicát! Imádjuk.

Nicolas: – Nincs mit. Jól vagy, Amélie?

Én: – Igen, és te?

Anya (kezet nyújtva Nicolas apjának): – Jó estét, France Charbonneau vagyok.

Nicolas apja (mosolyogva megszorítja anya kezét): – Yves Dubuc.

Anya: – Yves, tanácsra lenne szükségem a grillsütőmmel kapcsolatban. Az enyém ahhoz hasonlít, ott ni!

Anya kicsit távolabb vonul Nicolas apjával egy grillsütő elé.
NINCS IS GRILLSÜTŐNK! ÉS AMÚGY IS A TÉL KELLŐS KÖZEPÉN JÁRUNK!!! Anyám egy cselszövő!

19.22

Nicolas (a szüleink felé pillantva): – Jó fej az anyukád.

Én: – Apád nem szingli, ugye? Nem szeretném ugyanis, ha az a kellemetlen helyzet állna elő, hogy anyám egy olyan srác apjára hajt, aki...

Nicolas: – ... akivel mi van?

Én: – Aki... ööö ... akit ismerek.

Nicolas: – Nem, nem. Már régóta van barátnője. Hahaha!

Én: – Vagy úgy. Annál jobb. Mellesleg ööö... köszönöm... Sybilt. Anya mondta, hogy félretetted nekem.

Nicolas: – Láttam, hogy létrejött közöttetek egy kapocs. Kár lett volna... veszni hagyni.

Hirtelen éreztem, hogy remegni kezd a lábam, és a finom öblítőillattól is zavarba jöttem egy kicsit.

Én: – Már régóta meg akarom tőled kérdezni, hogy... ööö... Milyen öblítőt használ az anyukád vagy az apukád párja... vagy apukád, szóval az, aki mos nálatok?

Nicolas: – HAHAHA! Gőzöm sincs!

Én: – Ah.

Nicolas: – Jól teltek az ünnepek?

Én: – Igen.

Nicolas: – Boldog új évet, ha már itt tartunk.

Én: – Neked is.

Nicolas: – Fel akartalak hívni, de... elfelejtettük megadni egymásnak a telefonszámunkat.

Én: – Aha.

Egy eladó megy el mellettünk, Nicolas megkérdezi, nem tudna-e kölcsönadni egy tollat. Aztán megfogja a kezemet, és egy telefonszámot ír a tenyeremre (feltételezem, hogy az övét, biztos nem csak egy véletlenszerű számot, annak semmi értelme nem lenne), majd egy mosolygós emberkét rajzol mellé, és azt mondja:
– Majd hívj fel!

19.56

Az autóban anya kicsit somolyog, de nem kérdez semmit. Huh! Még nem vagyok kész arra, hogy mindent elmeséljek neki. Csak annyit mondok:

– Most már tudod, hogy működik a grillsütő?
Mire kitör belőlünk a nevetés.

20.00

Épp keztem mosni készültem, amikor észrevettem, hogy Nicolas telefonszáma még mindig a tenyeremen van (igen, igen, tökéletesen megfeledeztem róla). Beírtam a telefonregiszterembe, nem mintha annyira fontos lenne, de hátha egyszer még jó hasznát veszem.

Mely esetekben vehetném hasznát:

- Elveszik Sybil. (Mivel Nicolas tudja, hogy néz ki, és ő is kötődik hozzá, hiszen már egészen kicsi korában ismerte az állatkereskedésben, ő lenne a legeslegmegfelelőbb személy arra, hogy segítsen megkeresni.)

Ui.: Azt kívánom, hogy ez sose történjen meg (nem az, hogy segítsen nekem, hanem hogy Sybil elveszen).

- Elhagyom a kulcsomat, kinn rekedek, és senki nem ér rá. Mégis csak el kell érnem valakit, nem? (Erre az esetre ugyanakkor meg kellene tanulnom fejből a számát: mivel nem lesz kulcsom, a telefonregiszteremet sem tudom majd megnézni.)

- Nem zárom el a kádcsapot, és a házat elárasztja a víz. (Lehet, hogy ismer egy vízvezeték-szerelőt?)

- Anya ruhái között turkálva leverem a vállfatartó rudat a szekrényben, és képtelen vagyok visszarakni. (Kat nem az a fajta, aki segíteni tudna ilyesmiben, pedig vissza kell tenni, mielőtt anya hazaér, különben nem teszem zsebre, amit kapok!)

- Egyedül vagyok otthon, pirítóst csinálok magamnak, és kihozom, teszem azt, az eperlekvárt, de képtelen vagyok lecsavarni

a tetejét. Miután mindenkit végigtelefonáltam, akit csak ismerek, hogy segítséget kérjek, de nem érek el senkit, kénytelen vagyok őt felhívni, mivel muszáj kinyitnom azt a fránya üveget, különben kárba veszik a pirítósom. (Ja, ja, tisztában vagyok vele, hogy valami sántít ebben a tervben, például megkenhetném mogyoróvajjal is a kenyereimet, hogy ne vesszen kárba. De tegyük fel, hogy anya nem vásárolt be, és csak *ez* az egyetlen üveg lekvár maradt...)

Január 6., péntek

Kat hazajött! Véééééégre!

Pont akkor hívott, amikor belemerültem egy filmbe (hogy milyen klassz filmeket tudnak adni a szünetben!), de ez nem akadályozott meg abban, hogy lekapcsoljam a tévét, mert 1) már egy örökkévalóság óta nem beszéltem Kattal, 2) mert csak ironikusan mondtam, hogy jó volt a film.

14.56

Már egy órája telefonálunk Kattal. Egy rakás ajándékot kaptott, köztük a *Dance Dance Revolution* új változatát a PlayStationjére, aminek irtóra örült, mert eddig csak a *Britney Spears Dance Beat* volt meg neki, és mivel a világ minden kincséért sem szeretné, ha kitudódna, hogy régebben odavolt Britney-ért, azt nem használja, sőt el is dugta. Folyton a játékterembe járt *Dance Dance*-ezni, csak már kezdett rámenni a gatyája. Mivel én nem

vagyok jó ebben a játékban (a „tök béna” megfelelőbb jelző lenne), felajánlotta, hogy gyakorolhatok nála.

14.59

Mielőtt letette volna, Kat azt mondta, nagyon hiányoztam neki. „Nekem is teeeee!” válaszoltam, mire ő:

– Bocsi, hogy nem telefonáltam! De naponta csak öt perc távolsági hívást engedélyeztek nekem, és akkor Trucht hívtam.

ÉN: – Minden áldott nap?

Ő: – Igen, de hát ő a barátom! Egyébként délután találkozom vele... és holnap is... meg vasárnap.

ÉN: – És velem?

Ő: – Veled találkozom a suliban hétfőn is, meg kedden is, meg szerdán is, és csütörtökön meg pénteken! Truch nem a mi sulinkba jár és...

ÉN: – Naná, hogy nem! Mivel ez egy *lánysuli*!

Ő: – De hát nem érted? Már jó ideje nem láttam, és a jövő héten sem fogom.

Hallom, hogy Julyanne, Kat húga a háttérben azt kiáltja: „Dinka!”

Kat (bizonyára a húgának, nem nekem): – Grrrrr! Pszt! Telefonálok!

ÉN: – Aha... Értem. De én is alig várom, hogy találkozzunk!

Kat: – Én is!

Az életemből számúzni: A szerelmet. BRRRRR!

Ui.: Arra készültem, hogy majd személyesen elmesélem neki a csókolózásomat Nicolas-val, de mivel ő inkább Truchsel akar

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

találkozni, nem részesül abban a megtiszteltetésben, hogy fel-fedjem előtte a szenzációs híreket. Aprócska személyes bosszú.

Január 7., szombat

Anya még mindig csetel. Képernyő-túladagolás, na persze! Két érzés között ingadozom: nem tudom, örüljek-e ennek, mert jót tesz az egójának, vagy aggódjak, mert sose lehet tudni, kibe botlik. Akár elrabolhatják a lánykereskedők is, vagy valami ilyesmi. Anya csodaszép, nagyon könnyen el tudnák adni. Az internet borzasztóan veszélyes ismerkedési eszköz. Na jó, nyugi, egyelőre csak csetel.

Délben

Egy pulykasonkás szendvicset majszolok, közben a Musique-Plust nézem. Teljesen letaglóz egy klip, amiben az énekesnő tangát visel a farmerja fölött. Cseppet sem találok ezt higiénikusnak. Úgy hittem, a bugyi arra szolgál, hogy valamiképpen védje a ruhánkat. Mire jó, ha valaki a farmerja fölé veszi fel a bugyiját? Hacsak nem a farmerja szolgál neki bugyiként, és azt mossa mindennap, a bugyit meg ruhaként hordja? Vagy esetleg a farmerja alatt is van egy bugyi, nem csak fölötté. Tökre rá van kattanva a bugyikra ez a csaj! Vagy kőgazdag, és farmerbugyija van! Ami engem illet, rém rondának találok a farmer fölött viselt bugyit. Ugyanolyan rusnya, mintha valaki a cipője tetejére húzná